

Per causes agenes a nostra voluntat, avui no ens és possible publicar l'acostumada secció «De mig dia a mig dia».

Cal meditar-ho bé

Avui, que sembla, sembla, que una engruneta de llibertat vespunta ja en el cel entenebrit de la nostra pàtria, una cosa convingria moltíssim fos posada en pràctica. En cas d'ésser qualificada d'impossible, llavors caldria plorar com a famelles el perdut com a homes, posant definitivament damunt la nostra nissaga aquella sentència del Dant a l'entrar a l'infern: «Deixeu tota esperança»

Aquests llargs dies de perduda la nostra personalitat, haurien de fer nos entrar en raó. Fins ara sempre ha regnat la divisió en el nostre camp. Tot personalíssim, tot capelleta, tot ambicions mesquines. El nexa que hauria d'unir-nos en un credo sagrat i intangible, tingut com una migrada particularitat i prou. Un periòdic català naixia en una població qualsevol, i tot seguit la mateixa cançó: qui el fa? qui el patrocina? ¡ai, pobret!... però, no era català? Un bon patrici donava una conferència plé de zel... ai fillets de Déu! que vol aquest ambició? que es proposa?... l'assumpte no era patriòtic?... Un grup de gent d'empenya empenya el carro dels nostres ideals... doncs els veïns de davant, o els de mà dreta o els de mà esquerra, eixien al portal amb la rialleta burleta de l'irònic, quan no amb la paleta als dits del mestre rencorós... destorbar i forar Per tot oposició sistemàtica, per tot burles crudels, per tot escarnis vils. I això entre germans, en mig d'un poble que es deïa a boca plena català. Era això racional? No n'estem ben castigats?

Havem d'ésser conseqüents. Ai del centre catòlic que en sentir un reneç dins del local no s'aïsen tots com un sol home foragitant aquell blasfem! Ai, de la família, que en havent-hi un dels seus individus que parla malament de pares i germans, no s'uneixen tots per a desqualificar-lo!

I aixís estem a Catalunya, a la nostra dolça Catalunya. Sensen unió. Sols imperant l'orgull personal i l'instint de persecució.

Unim-nos. Siguem tots uns. Apoiem-nos sense reserves. Afavorim-nos en les situacions difícils. Siguem de cor generós.

Dividits ens vencerà tothom, com ja n'havem passat un dolorós exemple. Units, tornarà aquella Catalunya rica i plena de la cançó.—PATRICI

DE COL·LABORACIÓ

—o—

El moment polític

Després de prop de set anys de Dictadura, sembla talment que es respira un altre aire, un ambient de satisfacció, havent fugit aquella congoixa, aquella apatia que tothom sentia i la gent tota, amb un aire triomfant, es belluga d'ací d'allà en cerca d'orientació, amb ganes de tornar a l'activitat d'aquella vida ciutadana tan plaenta, aquella vida de llibertat que cada un diu el que pensa sense temença de cap mena de repressió.

Amb la vinguda del General Berenguer al Poder, substituint la Dictadura, el poble ha recobrat aquella llibertat ciutadana, donant fe de vida, recollint-se els uns amb els altres, mig desorientats, cercant el niu adequat a les seves conviccions.

Els polítics també es belluguen, cercant orientacions i estudiant el programa que han de fer conèixer al poble per a obtenir el seu assentiment, tots pretenen aconseguir un nucli que els permeti governar i, el poble, està a l'espectativa esperant conèixer els plans que porten tots els capdills polítics.

De totes maneres el moment és de grans esperances i cal donar un ampli vot de confiança al general Berenguer per a que segueixi el camí que s'ha emprat, tasca per cert molt enutjosa, perquè així poguem entrar com més prompte millor a la tant desitjada normalitat Constitucional i una volta aconseguit aquest fi, haurà arribat el moment de que cada ciutadà exposi el seu parer envers l'avenir, obligant als capdills polítics a corregir aquells errors que mai han volgut veure.

Els pobles cada dia progressen i hem arribat en el moment més àlgic havent-se ben demostrat que no es pot governar sense ell, sols pot governar-se *de cara al poble i amb les aspiracions del poble*.

V. F.

ANTIGA «CASA PEDRO»

CAMIÓ per a tota mena de Transports :: :: ::

AUTOS DE LLOGUER

des de 40 cèntims el quilòmetre :: Enterros, Ba-

— — tejos i Nooes a PREUS DE TAXI — —

SERVEI PERMANENT :: GARATGE OVERT TOTA LA NIT

Pl i Margall, 38 GRANOLLERS Telf. 259

Fragments sense comentaris

—o—

De l'ús del català encara

Evidentment, el català es parla i s'escriu amb més correcció cada dia. Ja escriure'l sense faltes importants no és cosa de professionals o de correctors de proves. Hi ha, evidentment, força persones alienes a la professió literària que l'escriuen amb correcció i sense embuts. Després de passar per una època en què cada carta que hom podia llegir en català era una mena d'endevinalla, hem arribat a un moment de normalitat. Tothom renuncia a les ridícules preferències personals, per acceptar els dictats d'una gramàtica i d'unes normes. Els joves d'avui escriuen un català molt més natural i viu que aquell castellà enrevessat i enravenat dels nostres avis.

Malgrat aquests avenços que podem comprovar, dia per altre, en cartes i notes de persones que ens són completament desconegudes, que endevinem fora de tot medi literari, veiem que molts estaments que tenen o haurien de tenir una certa saturació catalanesca, no empren sempre que fóra natural el català. No l'empren fins en ocasions que és de cortesia i de bon sentit emprar-lo. Ens referim, per exemple i particularment, a les notes i comunicats que són tramesos als diaris. Es comprèn que hom ho faci així als diaris castellans. Els estalvien, si menys no, una feina de traducció. Però ¿per què hi ha qui ho fa igualment als diaris catalans?... El motiu, de vegades, no és altre que el d'estalviar-se feina: un mateix redactat, del qual se'n treuen diverses còpies a màquina, serveix per a tota la premsa barcelonina.

Però això era comprensible que es fes quan hi havia un sol diari català. Avui que n'hi ha quatre, sembla que almenys la força del nombre hauria d'inspirar algun respecte.

Ah! Però és que algunes vegades no es el voler-se estalviar feina el que fa procedir així. En molts de casos és, simplement, que el president o el secretari de tal o tal altra entitat, no sap escriure en català, o preveu, no sense raó, que el seu català a les redaccions del diari farà riure. I és aleshores que tramet aquell b. l. m., o aquella nota vessant d'uns sentiments pairals que volen eternir-vos, però redactat en castellà. En castellà? De totes maneres és